

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXVII

ČÍSLO 282, LEDEN 2024

CENA 10 Kč

100 let od narození Břetislava Chvály, zakladatele slovanského hnutí v Evropě na přelomu 20. a 21. století

Prof. Ing. Břetislav Chvála, Dr.Sc., se narodil 27. ledna 1924 v Nebuželích u Mělníka. Prošel životem s všestranně technickou praxí inženýra, doktora technických věd, profesora a jako špičkový vědecký pracovník za sebou zanechal řadu vynálezů, mimo jiné i roboty. Byl profesorem na katedře obráběcích strojů Českého vysokého učení technického. Tak zvaná „sametová revoluce“ v r. 1989 jej zastihla už jako důchodce.

Břetislav Chvála se živě zajímal o politické dění, u nás i ve světě, přestože k politice a zvláště pak k některým politikům měl své výhrady, jimiž se mnohdy netajil. Velmi brzy pochopil, že smyslem převratu není demokracie a ani svoboda slova, které se neustále všude skloňovaly, ale že se jedná o majetkový převrat a správně předvídal, že půjde o popření české národní identity, státnosti, slovanské sounáležitosti a to ještě netušil o takových zvrácenostech, které pozdější doba přinesla, jako je multikulturalismus, odůvodňující islamizaci Evropy, genderismus, LGBT, juvenilní justice a covidismus.

Vlastenec prof. Chvála věděl, že musí začít jednat. Měl ztíženou situaci. Byl imobilní a doslova „přikován“ k invalidnímu vozíku. Z bytu se bez pomoci manželky prakticky nedostal. Jeho jedinými komunikačními prostředky byly stacionární telefon a psací stroj. Musíme si uvědomit, že v 90-tých letech 20. století neexistovaly mobilní telefony, internet, osobní počítače apod. Přesto dokázal kolem sebe soustředit stoupence slovanské vzájemnosti nejen z České republiky, ale i z velké většiny slovanských zemí. Bylo to obdivuhodné. Scházeli jsme se u něj v bytě a připadali jsme si podobně jako osvícenci a národní buditelé v 19. století. Setkávali se u něj skuteční vlastenci:

Doc. JUDr. Mirko Svoboda, novinář; Dr. Zdeněk Hoření, slovenský partyzán a diplomat; Ing. Jozef Nálepka, CSc.; plk. v. v. Ing. Ondřej Nálepka; genpor. Ing. František Šádek; Prof. PhDr. Jarmila Vrchotová-Pátová, CSc.; RNDr. Miroslav Císař, valašský partyzán; Dr. Jan Ondrovčák; Dr. Jaroslav Weber; Ing. Pavel Poláček, CSc.; spisovatel Ing. Alexej Pludek; učitelka Ivan-

ka Bažantová; profesorova manželka Olga a řada dalších. Do této sestavy českých, resp. československých vlastenců jsem byl přizván i já. Bylo to společenství skvělých lidí, které spojovala láska k vlasti, její kultuře, jazyku, historii, úcta k jejím osobnostem a hrdinům, ale i pocit sounáležitosti s ostatními národy slovanskými.

Při založení Slovanského výboru ČR v r. 1995 bylo zvoleno předsednictvo, v jehož čele stanul prof. Břetislav Chvála, místopředsedou se stal Doc. Mirko Svoboda. Prvním úkolem bylo založit vlastní měsíčník, který jsme nazvali „Slovanská vzájemnost“. Prof. Chvála se automaticky stal jeho zakladatelem a první šéfredaktorkou byla na jeho doporučení jmenována Nataša Hubingerová. Prof. Chvála si však nad měsíčníkem ponechal kontrolu. Bylo až obdivuhodné, jak profesionálně vstupoval do jednání redakční rady. V novinářské činnosti mu chvílemi pomáhali Zdeněk Hoření a Jaroslav Weber, kteří k tomu měli potřebnou kvalifikaci. Časopis vychází dodnes a je v podstatě jediným tištěným vlasteneckým periodikem v ČR.

(Pokračování na str. 2)

Břetislav Chvála

Foto – archiv autora

Stávká! Milion lidí bouřil proti vládě! Demonstranti ovládli Malou Stranu

Povedlo se. Jen dle předáka největších průmyslových odborů Romana Ďurča jeho Odborový svaz KOVO organizoval stávkou a demonstrace se 600 000 zaměstnanci. Celkově se mluví až o milionu angažovaných pracujících, kteří loni 27. listopadu bouřili proti vládě Petra Fialy. Demonstrovali nejen odboráři, ale i studenti.

Hlavní proud demonstrantů se shromáždil nejprve na pražském náměstí Jana Palacha, odkud se

vydal na pochod na Malostranské náměstí. Mezi demonstranty byly až stovky zástupců zdravotníků, učitelů a zaměstnanců škol, lidé z dopravních podniků, knihoven a muzeí, ale i policistů a velký počet hasičů. A samozřejmě odboráři z průmyslových firem. Hlavním důvodem demonstrace byl vládní konsolidační balíček, mnoho protestujících ale demonstrovalo proti nízkým mzdám. „Vadí nám naprosto směšné platy zaměstnanců ve školách, kuchařů, školníků, ale

i vychovatelů v mateřinkách. Za mzdy kolem dvaceti tisíc se v dnešní době nedá vyžít. A mnozí berou i méně,“ prohlásila jedna z demonstrujících učitelek. Do stávky se zapojilo 74 procent mateřských, základních i středních škol. „Ze škol nás tu není moc, ale spousta kolegů demonstruje v dalších městech přímo před svými školami,“ doplnil další z učitelů, kterému vadí osekávání peněz na výuku.

Na omezený a stále častěji seškrtávaný rozpočet si stěžovali i hasiči. „V rámci ministerstva vnitra jsme skupinou, na které se šetří nejvíce. Jen v Praze nám sebrali z rozpočtu 20 milionů. Přitom je hasičů málo,“ stěžoval si jeden ze stovky hasičů. Lékaři a záchranáři pak vysvětlovali ostatním svou situaci. „Veřejnost se baví o platech lékařů, ale mzdy sester a hodiny, které musí odpracovat, nebo ohodnocení a náročnost práce záchranářů, kteří k nemocným a zraněným přijíždějí jako první,

už nikoho nezajímají,“ zaznělo před přistavenou sanitkou. Průvod více jak pět tisíc lidí cestou na Malostranské náměstí prošel kolem ministerstva financí. Před ním všichni spustili hlasitý pískot. Stejně to vypadalo i na Malostranském náměstí. Dávali velmi hlasitě najevo, co si myslí, když reagovali na řeč šéfa ČMKOS Josefa Středuly: „Jste spokojení s návrhem, aby se prodlužoval věk odchodu do důchodu? Myslíte si, že vláda ví, jakým způsobem se normálním lidem žije?“ Odpovědí byl hlasitý pískot.

Na pódiu vystoupil i šéf Asociace samostatných odborů Bohumír Dufek. „Vláda vyvolala neštěstí v mnoha rodinách. Za této situace si zvyšují platy a nám daně. Vláda dělá z poctivých pracovitých lidí chudáky a z chudáků žebráky. Jurečka vymýšlí, jak nás bude okrádat. Politika této vlády je jedna velká lež a přetvářka. Populismus a pochlebování Bruselu. Občané nezadlužili tento stát, to udělali

nezodpovědní politici,“ řekl s tím, že by vláda měla podat demisi. Pokud tak neučiní, budou brzy následovat další stávky. Mezi demonstujícími vlály symboly několika politických stran, které protesty podporují, včetně rudých vlajek KSČM. „Vláda vzala peníze zaměstnancům. Škrťá ve školství, zdravotnictví, a přitom vyhazuje peníze armádě. My jsme investovali šest miliard na munici do války, která není naše. Dali jsme obraně dvě procenta HDP, proč jsme to nedali školství?“ prohlásila předsedkyně ÚV KSČM Kateřina Konečná s tím, že za stávkou stojí. Dle ní by si měli ministři zkusit práci běžných lidí, kteří přišli demonstrovat, alespoň na týden. „Jsou tu tisíce lidí, kteří jsou na vládu skutečně naštvaní. Vláda dělá jeden špatný krok za druhým a jediné, k čemu to vede, je, že bohatnou nejbohatší a chudnou ti normální,“ dodala s tím, že KSČM vždy stála a bude stát na straně pracujících. (Pokračování na s. 2)

Najít schopného ministra ve vládní demolici by byl zázrak! xxxxxxxxxxxxxxxx FOTO – Odborový svaz Kovo

100 let od narození Břetislava Chvály...

(Dokončení ze s. 1)

Po čtyřicetileté pauze, kdy slovanské země byly vedeny principem proletářského internacionalismu, žel na úkor slovanské vzájemnosti, obnovit práci slovanské organizace nebylo jednoduché. Navíc se blížilo 150. výročí prvního Všeslovanského sjezdu (sněmu), který za předsednictví Františka Palackého zasedal v červnu 1848 v Praze.

Rozhodli jsme se, že v roce 1998 svoláme do Prahy VII. Všeslovanský sjezd. Rozhodnutí to bylo moudré, ale nikdo z nás, kromě profesora nevěděl, jak to celé zorganizovat. Vždyť nikde, s výjimkou Bulharska neexistovaly slovanské organizace. A navíc o té bulharské jsme tehdy ani nevěděli. Ale profesor Chvála byl klidný, protože on měl své přátele ve slovanských zemích, které zapojil. Na jeho podnět byl ustaven Český organizační výbor, kterému předsedal, ve slovanských zemích se začali scházet vlastenci, spisovatelé, básníci a lidé znalí historie. Prostě národní inteligence. Všichni pochopili, že se v Praze připravuje historicky významná událost. V rámci příprav sjezdu se od 1. listopadu 1996 v celém slovanském světě konalo více než 30 konferencí a kongresů, filmových a televizních festivalů, přehlídek lidového umění a další veřejné akce.

Dne 28. listopadu 1997 se v Praze konala schůze členů Českého organizačního výboru za účasti zástupců Polska a Ruska. Byl ustanoven Mezinárodní organizační výbor, v němž byli zástupci Slovanského výboru ČR, ruský organizační výbor zastupoval Nikolaj Ivanovič Kikešev, polský Doc. Barbara Krieger a další. Na tomto místě je třeba si připomenout, že to byl právě Nikolaj Kikešev, ukrajinský spisovatel, který žil v Moskvě, jenž se stal jakýmsi

„vyslancem“ prof. Chvály, který cestovat nemohl, a sehrál tak významnou úlohu ve formování slovanského hnutí ve slovanských zemích. Bylo rozhodnuto, že Všeslovanský sjezd se bude konat v Praze ve dnech 2. – 5. června 1998 a zúčastní se jej delegace všech slovanských národů a jejich zahraničních diaspor. Přípravy byly v plném proudu. Já jsem měl na starosti přijetí všech zahraničních delegací, jejich ubytování a transfery. Bylo to náročné. Přijelo 500 delegátů a rozmístění byli v několika hotelech v Praze. Ale společně s manželkou jsme to celé zvládli.

Po 150 letech se v červnu roku 1998 v Praze, v hotelu Pyramida sešel VII. Všeslovanský sjezd. Neznali jsme se, nikdy před tím jsme se nesetkali, ale na sjezdu jsme pocítili, že my všichni, ač reprezentujeme svoje národy, patříme k sobě. Že jsme Slované a v podstatě tvoříme jednu velkou slovanskou rodinu. V té překrásné atmosféře byl přijat zásadní dokument – Manifest Všeslovanského sjezdu 1998.

Všeslovanský sjezd navázal na pokrokovou civilizační tradici našich předků, a znovu prohlásil, že svoboda, rovnost a bratrství všech lidí i národů je i dnes naším heslem. Sjezd odmítl existenci jakýchkoli vojenských bloků, nerovnoprávných hospodářských vztahů, nespravedlivých sankcí a hrozby silou. Plně podpořil závěry helsinské konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě z roku 1975 a systém celoevropské bezpečnosti a spolupráce, který z ní vzešel. Manifest obsahuje tuto výzvu slovanským národům, která má trvalou platnost:

„Spojme své síly pro mírovou a šťastnou budoucnost. Všichni jednotně, mladí i staří, dělníci, rolníci, příslušníci inteligence, umělci všech oborů a žánrů, protifašis-

tičtí bojovníci, ateisté i věřící, stoupenci různých ideologií. Zastavme spory a šarvátky a najděme všeobecně přijatelný základ pro náš společný postup a nástup do 21. století jako doby bez válek a vojenských seskupení, s vůlí pozitivně měnit život všech národů a usilovat o spravedlivé místo na slunci pro všechny. Zajistit pro celé lidstvo v 21. století mír a důstojnou existenci.“

Sjezd zvolil předsednictvo Mezinárodního slovanského výboru a prvním předsedou byl jednomyslně zvolen Břetislav Chvála, tajemníkem Jozef Nálepka. Sjezd se stal impulsem k ustavování slovanských organizací ve všech slovanských zemích. Profesora Chválu lze proto právem označit za novodobého buditele slovanských národů a za zakladatele mezinárodního slovanského hnutí v Evropě na přelomu 20. a 21. století.

Do funkce předsedy Mezinárodního slovanského výboru byl prof. Chvála v nepřítomnosti potvrzen VIII. Všeslovanským sjezdem, který se konal v roce 2001 v Moskvě. Zprávy o svém znovuzvolení se však nedočkal. Delegaci sjezdu ve chvíli jejího návratu do vlasti zastihla smutná zpráva o úmrtí tohoto velkého člověka. Prof. Ing. Břetislav Chvála nás všechny opustil dne 7. dubna 2001. Zemřel ve svém bytě, krátce poté, kdy jej navždy opustila jeho pomocnice a podporovatelka, věrná manželka Olga.

Na VII. Všeslovanském sjezdu mnozí z nás navázali přátelské vztahy, z nichž mnohé přetrvávaly dodnes. Vzpomínám na některé z nich. Básník Ivan Kirpel a poslanec Vil Nikolajevič Romaščenko – Ukrajinci, kteří zanechali ve slovanském hnutí výraznou stopu, stejně jako srbský spisovatel a básník Vladimír Jankovič, znamenitý ruský novinář Alexej Alexejevič

Senin, slavný běloruský divadelní a filmový herec Nikolaj Nikolajevič Jerjomenko a jiní. Bohužel už nejsou mezi námi. Ale byli to i Rusové Nikolaj Kikešev, Oleg Platonov, běloruský poslanec prof. Sergej Kosťan a mnoho dalších. Od té doby se slovanské hnutí rozrostlo. Po nás přicházejí noví lidé, vlastenci a stoupenci slovanské vzájemnosti. Na každém mezinárodním zasedání je připomenuto jméno profesora Břetislava Chvály, zakladatele slovanského hnutí v Evropě na přelomu 20. a 21. století. My, kteří jsme tehdy byli delegáty VII. Všeslovanského sjezdu, jsme už považováni za veterány slovanského hnutí a je nám projevována úcta, neboť všichni vědí, že jsme patřili do okruhu nejbližších spolupracovníků člověka tak vzácného, člověka se srdcem otevřeným všem Slovanům.

Břetislav Chvála byl člověk moudrý, srdečný, upřímný, miloval lidi. Literatura, písně a tance slovanských národů naplňovaly jeho duši a inspirovaly jej v práci ve prospěch slovanských národů. Hovořil plynule rusky, stejně jako česky. Nevnášel do mezislovanské praxe politiku, přestože sám patřil k těm levicově orientovaným. Věděl, že metody praxe politiků do slovanství nepatří. Neboť politika je boj o moc, lidi rozděluje, ale smyslem a posláním slovanského hnutí je naopak lidi spojit. Jedinou „politikou“, kterou se řídil, byla „politika zdravého rozumu, lásky k lidem a přátelství mezi slovanskými národy“.

Při jedné z mnoha našich schůzek mi profesor Chvála řekl: „V Praze působí Folklorní sdružení ČR a v jeho čele stojí vlastenec, Moravan Zdeněk Pšenica. Folklorní sdružení má širší rozměr, ale jeho předseda dělá správně naši slovanskou věc. Musíš se s ním seznámit. Je třeba, aby Slovanský výbor s ním navázal spolupráci,

protože právě na folklóru se dá upevnit slovanské pouto.“ Přání profesora jsem splnil. Jeho jméno mi otevřelo dveře ke Zdeňku Pšenice, který se poté stal mým dlouholetým přítelem a spolupracovníkem ve slovanském hnutí. Vykonal jsem společně velký kus práce na podporu vlasteneckého citění našich slovanských národů. Ve spolupráci s ním jsme pořádali Západoslovanské folklorní festivaly, Národopisné slavnosti Slovanská Praha 2008 a Slovanská Praha 2018, přijížděli k nám umělci a folklorní soubory ze slovanských zemí, naše soubory jsme vyváželi do zahraničí. Ale toho už se profesor Chvála nedožil. Ale já jsem dobře věděl, že naplňuji jeho odkaz, kterému jsem zůstal věrný. Přestože, nebo možná protože Folklorní sdružení vychovávalo děti k vlastenectví a šířilo naši lidovou kulturu do zahraničí, muselo ukončit svoji činnost. Jeho předseda Zdeněk Pšenica, který vykonal pro náš stát nesmírně záslužnou práci, se ocitl v nouzi a ve svých 55 letech v červenci r. 2019 zemřel. Jeho pohřeb v Zubří na Valašsku se stal národní lidovou manifestací. Protože i já jsem se dožil pokročilého věku, a moji nástupci neprojevili zájem v těchto aktivitách pokračovat, naše slovanské akce skončily. Nezbyvá než věřit, že přijdou noví mladší lidé, kteří odkaz profesora Chvály budou ctít a svými činy ožíví.

Kéž se naplní slova profesora Břetislava Chvály, přednesená na VII. Všeslovanském sjezdu v Praze v červnu 1998. „Chápeme náš sjezd jako odrazový můstek k nastolení novodobé, stálé, konkrétní, odpovědné a přátelské spolupráce slovanských národů v zájmu lidu nejen našich zemí, ale celého světa.“

JUDr. ZDENĚK OPATŘIL,
předseda
Všeslovanského výboru

Stávka! Milion lidí bouřil proti vládě!

(Dokončení ze s. 1)

Ministerstvo škrtá, mladí trpí

K demonstraci se připojili i studenti, kteří předtím pořádali vlastní pochod. Průvod studentské iniciativy Studenti pro školství šel z Jungmannova náměstí přes ministerstvo školství na Malé Straně.

Členové iniciativy, která má podporu České středoškolské unie, nesouhlasí hlavně se změnami ve financování škol. Nesli přitom transparenty s nápisy jako: „Ubíráte privilegium kvalitního vzdělání“, „Ministerstvo škrtá, mladí trpí“, nebo „Bez nich to nepůjde“.

Poslední transparent má upozornit právě na nízké platy nepedagogických zaměstnanců. Vadí jim ale celkové změny ve financování škol, které zasáhnou nejen učitele, ale i studenty. Obávají se zhoršení kvality českého školství. Členové iniciativy cestou posbírali dopisy, které studenti i zaměstnanci škol adresovali přímo ministrově.

Podporu stávce dali i lidé z KSČM

Foto – Ludvík Šulda

Blýská se...?

Stávek bylo více. Hodinovou drželi v poledne zaměstnanci úřadů práce, ale i dalších státních institucí. Na dvě hodiny se ve 13:00 zastavila výroba všech závodů Škoda Auto. Demonstraci a výstražnou hodinovou stávku zorganizovali také zaměstnanci ostravské firmy Vítkovice Steel, pelhřimovské Madety, Třineckých železáren a mnoha dalších podniků. Odboráři, ale i zaměstnanci stávkovali

hlavně kvůli vládnímu konsolidačnímu balíčku a jeho dopadům. Vadí jim i stále se zvyšující ceny energií, které velkým firmám prodávají výrobu a ty jsou pak nuceny šetřit jinde. Třeba snížením benefítů pro zaměstnance.

Podle zaměstnanců v průmyslu, zvláště v těžkém, by měli mít lidé z náročných profesí možnost odejít do důchodu dříve. Zvednout by se měla i minimální mzda nejen pro jednoduché profese. Z její výše se vypočítávají i mzdy v dalších profesích, které momentálně ne-

rostou tak rychle jako inflace a ceny.

Tyto protesty, respektive stávky, byly neobvyklé tím, že měly velmi často podporu zaměstnavatelů.

Jestliže kabinet Petra Fialy (ODS) ztrácí podporu i těch, za které pravice tradičně kope, zřejmě se blýská na lepší časy.

(Helena Kočová, jel) kráceno

Nabídněte Slovanskou vzájemnost svým přátelům!

SLOVANSKÝ VÝBOR, POLITICKÝCH VĚZŇŮ 9, 111 21 PRAHA 1

Objednávám si výtisk(ů) Slovanské vzájemnosti na jméno

adresu

..... PSČ

podpis

(Předplatné a poštovné uhradím poštovní poukázkou na bankovní účet č. 75690309/0800)

Zašlete na adresu:

Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 00 Praha 1.

SV lze objednat i telefonicky u tajemnice SV ČR Aleny Grospičové, tel. 607 715 152.

Jsmen nuceni zvýšit cenu SV o 1 Kč z důvodu zdražení polygrafických služeb. Díky za spolupráci!

(red.)

Důstojná pocta hrdinům 17. listopadu 1939

Na pražském Albertově si desítky lidé připomněly studentské protesty z listopadu 1939 a 1989. Po sborově zpívané české a slovenské státní hymně se zástupci akademiků v proslovech shodli na tom, že svoboda a demokracie nejsou samozřejmostí. U pamětní desky 17. listopadu na Národní třídě zazněla kritická slova předsedy opozičního hnutí ANO Andreje Babiše: „Demokracie je jen jedna a někdo se ji tady snaží zprivatizovat.“ Upozornil také, že po listopadu 1989 čeští politici nezvládli tzv. transformaci a že, dnes jsou znovu u moci. Z práce lidí v České republice tak nyní uniká 300 miliard korun dividend do zahraničí!

Před Hlávkovou kolejí v Praze se před polednem sešli představitelé KSČM a připomněli si tragické události listopadu 1939, oběti fašistického teroru proti studentskému hnutí, který hitlerovští okupanti rozpoutali. „Zavření českých vysokých škol, poprava studentských vůdců, zavraždění více než 1200 studentů do koncentračního tábora Sachsenhausen, kde byli následně mnozí z nich umučeni, to vše nesmí být nikdy zapomenuto,“ řekl místopředseda ÚV KSČM Milan Krajča a dodal: „K obětem teroru patřil také obyvatel Hlávkovy koleje komunista Otakar Runa. Narodil se v České Třebové v rodině železničního zaměstnance. Byl mimořádně nadaným studentem, úspěšným vysokoškolským asistentem, středoškolským profesorem a inženýrem Škodových závodů v Praze. Miloval sport, hudbu, výtvarné umění, ovládal tři světové jazyky. Na smrt nenáviděl fašismus, proto se stal odbojářem. Působil v antifašistické skupině komunistické mládeže Štancel – Stricker a současně udržoval spojení s ilegální skupinou v rodné České Třebové,

kteř dodával nálože pro sabotážní akce. Pro tajnou výrobu zápalných náloží pro sabotáže a destrukční akce byl v říjnu 1941 zatčen a brzy s dalšími svými spolupracovníky popraven v Praze – Ruzyni. Také památku tohoto statečného protifašistického bojovníka jsme dnes vzpomenu. Nikdy více fašismus! Nikdy více válku!“ zdůraznil Milan Krajča.

Mladý komunista Lukáš Rypka vyslovil v projevu před Hlávkovou kolejí naději, že útrapy, které zažili čeští studenti v roce 1939 a letech následujících, již nebudou muset zažít žádní studenti v naší vlasti. Kytici za členy ČSBS tu položili lidické dítě Jiří Pitín, jenž přežil vyvraždění rodné obce a Karel Tanc. Řečníci zdůrazňovali, že 17. listopad je dnem z nejtemnějších v našich dějinách, ale také má pozitivní moment – lidskou solidaritu i mezinárodní rozměr. Nejzajímavějším hostem byla profesorka Irene Traceyová, vicekancléřka Oxfordské univerzity ve Velké Británii, která v projevu připomněla, jak po zavření českých vysokých škol nacisty zmizely naše studenty. Britové přijali pokračování studia na univerzitách v Londýně, Birminghamu, Newcastlu, Bristolu, Edinburhu, Manchesteru a Sheffieldu. Předsedkyně Sdružení osvobozených politických vězňů a pozůstalých Zdeňka Valouchová, dcera důstojníka čs. Armády, zavražděného nacisty, připomněla, že Mezinárodní den studentstva zmizel po roce 1990 z kalendářů a zároveň ocenila, že i díky úsilí legendárního Vojmíra Srdečného, někdejšího vysokoškolačka, jenž protřpěl martýrium v koncentračním táboře Sachsenhausen, se tento den mezinárodního studentského svátku vrátil do kalendářů. „Musíme udělat vše pro to, aby se budoucí generace nesetkaly s válkou, apelovala Valouchová.

Předseda SV ČR docent Jan Minář a Marcela při položení kytice k památníku zavražděných českých vlastenců v areálu kasáren v Praze – Ruzyni. Foto – Miroslav Havlík

V Brně 17. listopadu lidé demonstrovali za demisi Fialovy vlády. Historik Josef Skála tady prohlásil, že máme nejhorší vládu v dějinách republiky. Odborně je na zoufalé úrovni. Žene nás do ekologických kalamit, oprátek a do koloniálního podřízení cizímu kapitálu a cizí moci. Poprvé v dějinách této země vláda pokřikuje, že jsme ve válce s jadernou mocností. „V mém životě taková idiocie z Prahy dosud nezazněla. Je to hazardérství s našimi životy, rodinami, potomky. Musíme zabránit stůj co stůj zavléknutí do války,“ hřmál Skála.

Na Staroměstském náměstí se konala protivládní demonstrace. Ta byla součástí sněmu, který ustanovil nové politické hnutí „Plán České republiky na 1. místě.“ Jeho představitelem je svolavatel proti-

vládních akcí Ladislav Vrábel. Dle něho hnutí má vrátit politiku jako službu občanům a skončit s centralizací.

„Na prvním místě musí být obyčejný člověk, ne elita, která se snaží převzít moc nad celým světem – pomocí digitalizace, sociálních médií, umělé inteligence a pomocí kontroly celého prostoru. To je jediná možnost, jak ovládnout miliardu lidí,“ konstatoval Vrábel. Lidé měli nad hlavami české vlajky a též transparenty s nápisy: „Blaničtí rytíři, přišel váš čas.“ „Ten, kdo protlačuje obohacování cizích na úkor národa, je kolaborant.“ „Stop pokrytectví a vlastizrádné vládě.“

Český svaz bojovníků za svobodu (ČSBS) 17. listopadu uspořádal v areálu ruzyňských kasáren v Praze, kde nacisté zastřelili 17. listo-

padu 1939 devět představitelů českých vysokoškolských spolků. Politické strany na tomto pietním shromáždění měly zastoupení napříč politickým spektrem, avšak vždy se jednalo o strany, hlásící se k vlastenectví a účt k českým národním dějinám a historické pravdě. KSČM reprezentoval člen KV Praha Petr Vlček,

Bohaté bylo zastoupení spolků: Čs. Obec legionářská, Společnost Ludvíka Svobody, Slovanský výbor ČR, Společnost Julia Fučíka, Vseslovanský výbor Sdružení osvobozených politických vězňů a pozůstalých, Nadace Nadání, Vojenské sdružení rehabilitovaných Armády ČR. Zúčastnili se též poslanci Parlamentu ČR ze Strany přímé demokracie Tomio Okamura a Jiří Kobza.

(Pokračování na s. 7)

Navzdory hanobitelům! Fučík se bil za lepší Československo

Na pozemku OV KSČM Vsetín byla loni 6. listopadu v předvečer 105. výročí Velké říjnové socialistické revoluce znovu vztyčena socha Julia Fučíka. Navzdory všem nepřátelům pokrokových idejí socialismu. Při této slavnosti příležitosti řekl Roman Ramach, předseda zdejšího vsetínského OV KSČM a předseda jejího Zlínského krajského výboru, že Fučíkova socha opět zde hrdě stojí navzdory úředníkům památkové péče, jejíž motivace (k dřívějšímu zákazu vztyčení sochy) mohly být různé.

„Pokud byly politické, je to smutné, pokud ne, tak to poukazuje na její nekompetentnost. Navzdory Hermanům z KDU-ČSL a dalším, co si jezdí do Mnichova pro sudetská vyznamenání. Navzdory všem, co popírají historická fakta a dnes oslavují Banderu, nacisty a vlasovce. Odhalení sochy Julia Fučíka je přelomem s celostátním přesahem a velikou motivací uspět v nadcházejících volbách v roce 2024. Tohle vítězství nám komunistům ukázalo, že pokud napneme všechny síly a sjed-

notíme se, tak zvítězíme“, řekl Roman Ramach.

„Věříme, že Fučík bude ve Vsetíně stát jako symbol boje proti bídě a sociální nespravedlnosti v době první republiky i v době dnešní. I jako symbol našeho boje za národní svobodu a proti fašismu a nacismu v letech naší národní poroby.

V hlavním vystoupení pak předsedkyně ÚV KSČM a poslankyně Evropského parlamentu Kateřina Konečná mimo jiné uvedla: „Říkám si, když tady stojím před znovu vztyčenou sochou Julia Fučíka, jak moc musí ležet dnešnímu režimu v žaludku, když neváhal použít všechny dostupné prostředky, aby tohoto českého literáta a bojovníka proti nacistickému režimu ještě více než po 80 letech od jeho popravy, vymazal. Naštěstí se to nepodařilo nejen tady ve Vsetíně, ale nepodaří se jim to ani jinde.“

Konečná pokračovala, že je neuvěřitelné, kolik sil a peněz vynakládají současní mocní na přejmenování ulic a odstraňování soch, jako kdyby jediným problémem Vsetína a celého státu byla socha nezmlomeného Julia Fučíka, když

lidé čekají rok na důchod, hendikepovaní se doprošují o valorizaci svých několik let neměnných dávek, vládne korupce, infrastruktura je nedostavěna, máme nedostatek léků, milion našich občanů se nachází v pásmu chudoby a dva miliony nad ním...

„Jestliže Fučík, bojovný a plný odhodlání bít se za lepší Československo, je symbolem své doby, pak symbolem té dnešní budou dva svetry, dozimetr, servilita a válečnické choutky kričících zamindrákovaných trpaslíků, které nejlépe ilustruje paní Černochová. Jenže Julius Fučík právě překáží i dnes – svým zápletem za sociální spravedlnost, svým poukazováním na nenasycenost nejbohatších, na pokrytectví vládních vrstev a jejich odtrženost od reality všedních dnů.“

Podle komunistické europoslankyně je Fučík především obžalobou tohoto režimu, zdviženým prstem všem, kdo by se chtěli obohacovat na bídě druhých, je to nekompromisní antifašistický postoj, je to lidskost, rovnost a sounáležitost ve své nejprostší, a proto nejsilnější podobě.

„Nesnášel válku a válečné útrapy. Proto se také vyjádřil následovně: „My komunisté milujeme mír. A proto bojujeme. Bojujeme proti všem příčinám válek, bojujeme za takové uspořádání světa, v jakém by se již nikdy nemohl vyskytnout zločinec, který by pro prospěch několika jednotlivců poslal stamiliony lidí na smrt... Není a nemůže být míru tam, kde se člověk s člověkem musí rvát o každý kousek chleba.“

Na závěr europoslankyně slíbila, že „tak, jako jsme vybojovali Fučíka, si zpět vybojujeme i tento stát ze spárů Fialy, Rakušanů, Pekarových, Jurečků, Bartošů, Stanjurů, Černochovy a jiných“.

Předseda ČSBS Jaroslav Vodička představil Fučíka jako hlavního žurnalistu československého revolučního tisku těmito slovy: „Je málo známo, že Československo přispěl světu dvěma celosvětovými svátky: je to Mezinárodní den studentstva a Mezinárodní den novinářské solidarity, za který bylo vybráno 8. září. Právě v tento den roku 1943 byl v jedné z němec-

kých věznic zabit pozoruhodný novinář, publicista, kritik, spisovatel, antifašista, vlastenec a autor výpovědi o jedné z nejdramatičtějších stránek ilegálního odboje za druhé světové války – což je po celém světě uznávána a překládána Reportáž, psaná na oprátce. Byl to náš, Čech, Julius Fučík, který navzdory snahám gestapa zůstal až do své smrti oddán svým ideálům a ukázal svým soudruhům v neštěstí příklad vytrvalosti a odvahy.“

Zástupce České suverenity sociální demokracie Karel Nedbálek ve svém vystoupení zejména vyzval Fučíkův odkaz z Reportáže: Lidé, měl jsem vás rád, bděte! Boj našich národů za svobodu a ochranu našich hranic připomenul předseda Krajské rady Kubu českého pohraničí Zdeněk Vejvustek. Všichni se shodli v kladném hodnocení života, díla a odkazu Julia Fučíka a jeho příkladu i pro dnešek.

(JOSEF NESVADBA, MONIKA HOŘENÍ, jel)

Češi na Volyni

Vzpomínka redaktorky SV

Chtěla bych se přidat ke vzpomínkám na volyňské Čechy. Vyrostla jsem v pravoslavné rodině v Dolních Kounicích, okr. Brno – venkov. Pravoslavný duchovní otec Vladimír Hacar, jeho žena Marija (Bátuška a Mátuška). S jejich dětmi, synem Volodou a dcerou Jarmilou jsme byli dobří kamarádi.

Při imigraci zpět do původní vlasti bydlelo hodně volyňských Čechů na jižní Moravě na Znojemsku. K nám spadaly obce Olbramovice, Odrovice a Vedrovice. Na svátky jezdili do chrámu do Dolních Kounic, (slavily se české Vánoce i ruské) na pohřby a některé další události se jezdilo k nim. Členové naší rodiny byli členové pravoslavného pěveckého

sboru. (Strýcové i tety). Ještě bych chtěla dodat, že chrám byl vysvěcen v roce 1936 vладыkou Gorazdem. V té době ještě děvčata ušila a vyšila ruské rubášky, které všichni nosili i na 1. máje.

Při různých svátcích jsem se setkávala i s dětmi volyňských Čechů.

V Olbramovicích žila rodina Loubkových. Ne rodina, ale to, co z ní po řádění zběsilých banderovců zbylo – babička a dva vnuci – Josef a Petr – pocházeli z Lucku. Ten příběh naši dospělí znali, ale nám dětem to povědět nikdo nedokázal. Já jsem se to dověděla, když mi bylo 15 let.

V Olbramovicích se konala svatba, byli jsme mezi svými a já se zakoukala do Josefa Loubka, který

byl o pět let starší. Viděli jsme se po delší době, také jsem se mu líbila, vzali jsme se za ruce a procházeli se. Byl ale smutný, ptala jsem se ho, co se stalo. A on na to: „Víš, já se stydím mít radost, vrací se mi vzpomínky na strašné věci. Pak mi vše pověděl.

Jeho otec byl partyzán. Další lidé pomáhali odboji. Někdo zradil a vtrhli k nim banderovci. Byli horší, než zvěř pochytili všechny muže (i nevinné) a začali je nelidsky mučit. Celé rodiny včetně dětí se musely dívat, jak jejich otcové, synové, manželé, v nelidských mukách umírají.

Těm bestiím bylo málo je ubíjet, střílet do nohou a další zvěrstva. Na jejich tátu vzali ruční pilu na dřevo – svlékli ho, dva ho drželi

a dva řezali, každý z jedné strany přes břicho. Hrůza, děs, a vrahouni se smáli. Byli také zbocení krví, ale jim to nevadilo. Byli ožralí. Muselo to být něco, co si člověk nedovede představit ani v nejhorším snu.

Babička držela vnuky, chránila je, aby to neviděli, ale banderovci se dívali dobře. Babička viděla umírat svého syna a maminka to psychicky nevydržela. Vrhla se ze svého místa mezi ty vražednou sběr – umlátili ji. To všechno před očima dětí.

Banderovci řádili všude, příběhů je hodně, ale já tehle cítila se svým kamarádem.

Plakali jsme oba. Uviděla nás jeho babička, objala nás a řekla: „Já už plakat nemůžu, slzy mi už ten-

krát vyschly.“ Kamarádili jsme se, než Jozef narukoval na vojnu. Láska z toho nebyla, ty ještě po tolika letech poznamenala strašná vzpomínka utkvělá ještě v dětském srdíčku.

Hrůzy banderovců jsou dokázané, usvědčené, ale opět se v některých lidech probouzejí temné vášně, jen čekají na svoji chvíli propuknout.

Prezident Ukrajiny Volodymyr Zelenskyj má Banderu za svůj vzor. Necháává pohrobky banderovců pochodovat po své zemi a rozlézat se jako plíživý mor. Ale může se stát, že ta morová bestie sežere i jeho.

NATAŠA WEBEROVÁ
(v Dolních Kounicích Smejkalová)

XI. mezinárodní festival Pokrova na Vltavě

Věnovaný velkému pravoslavnému a kozáckému svátku „Pokrov přesvaté Bohorodice“ se uskutečnil 13. října 2023 v 17:00 hodin ve společenském sále Na Marjance, Bělohorská 35, Praha 6.

Vystoupil pravoslavný chrámový sbor, kozácké folklorní soubory, folklorní a umělecké soubory z domova i zahraničí.

Festival měl veliký úspěch, panovala nádherná atmosféra.

NATAŠA WEBEROVÁ

Folklorní festival „Pokrova na Vltavě“
Soubor „Ruská duše“ a folklorní soubor VSCZS „Kozáci Vltavy“
13. 10. 2023

Foto - Kazaki

Folklorní festival „Pokrova na Vltavě“ 13. 10. 2023

Foto - Kazaki

Pravoslavný církevní sbor při chrámu zesnutí přesvaté Bohorodice na Olšanech při vystoupení na folklorním festivalu „Pokrova na Vltavě“ 13. 10. 2023

Foto - Kazaki

Stranu 4 připravila Nataša Weberová

Vánoční setkání s Kozáky

Slavnostní program proběhne v atmosféře pravoslavných Vánočních svátků, koled, národních kozáckých písní v podání folklorního souboru VSCZS „Kozáci Vltavy“

Akci požehnal arcibiskup pražský a českých zemí, vладыka Michal.

Těšíme se na Vás:

v pátek 22. prosince 2023 v 17:00 hod.
Pravoslavný chrám sv. Kateřiny (Viničná 2, Praha 2)

KONCERT Folklorního souboru "KOZÁCI VLTAVY" a jeho hostů

Podrobnější informace:
Irena Džubová, tel.: 603 172 455, e-mail: dzjubova@kazaki.cz
Elena Turanina, tel.: 724 336 295, e-mail: turanina@kazaki.cz
ot. Milan (Horvát), tel.: 607 813 055, e-mail: o.milan@svkaterina.com

Organizátor:
Kozácké sdružení VSCZS, z.s., www.kazaki.cz
Pravoslavná církevní obec v Praze 2/VIII - Nové Město, www.svkaterina.com

Přátelé Ruska rostou jako houby po dešti

V Bratislavě se dne 9. prosince uskutečnilo zasedání Mezinárodního hnutí rusofilů, jehož hlavním cílem bylo vytvořit regionální Slovenskočeskou sekci. Hnutí bylo zformováno v březnu na ustavujícím kongresu v Moskvě na základě myšlenky nynějšího předsedy Nikolaje Malinova, který už 20 let vede takovéto hnutí v Bulharsku. Základ tvořilo 42 států, a Česká a Slovenská republika byly při tom.

Nyní, tedy v prosinci 2023, má hnutí členů už 77 a právě toto svědčí o hloupých a nesmyslných vyjádřeních západních politiků o jakési izolaci Ruské Federace.

Akce se zúčastnili významní hosté: poslanec Národní rady Slovenské republiky (NR SR) Roman Michelko, bývalá poslankyně a místopředsedkyně NR SR Anna Belousova, předseda Slovenského svazu protifašistických bojovníků Viliam Longauer, předseda slovanského spolku Slavica Miloš Zverina. Velvyslanec RF na Slovensku I. Bratčikov osobně popřál účastníkům mnoho sil a úspěchů při společné práci. Zúčastnilo se také několik zástupců občanských spolků ze Slovenska a pouze jednoho z České republiky. Společně jsme, že ještě zaprší!

Na zasedání byl přítomný předseda Nikolaj Malinov a jeho mí-

stopředsedové Jozef Dolník (Slovensko), Josef Bogdan (Česká republika), Fabris Sorlin (Francie), Waldemar Herdt (Německo), Patrick Poppel (Rakousko), Alexander Gjurbavija (Albánie), Michael Lauruk (Rumunsko) a Mariusz Szvider (Polsko). Na začátku vystoupila bratislavská skupina Partička, která zazpívala národní slovenské písně. Předsedou Slovenskočeské sekce byl zvolen Jozef Dolník a během nejbližší doby bude vytvořena její Koordinační rada. Účastníci Hnutí rusofilů společně přijali rezoluci. Nikolaj Malinov zopakoval svá slova z března, že být rusofilem, tedy člověkem vážícím si ruské kultury, ruského jazy-

ka, ruského člověka, ruského světa, znamená být hlavně vlastencem svého státu, protože právě Rusko, silné Rusko, je zárukou zachování mnohopolárního světa, a tím zachování všech jeho národů!

Pokud se podíváme blíže na slovo RUS, zjistíme, že v sanskrtu toto slovo znamená SVATÝ, JASNÝ, SPRÁVEDLIVÝ. Můžeme tedy říci, že ruský člověk je člověk s Boží jiskrou v duši, spravedlivý, snažící se vybudovat Boží království na Zemi, budující spravedlivou společnost. Samotný pojem RUS není pojem zeměpisný, ale světonázorový. Slovo RUSKÝ, odvozené od slova RUS, je také

hluboce duchovním pojmem spojeným s člověkem, který do života na Zemi přináší spravedlnost, harmonii a odpovědnost k budoucím generacím a Bohu. RUSKÝM člověkem může být tedy kdokoli, ale ne každému se to podaří, protože být RUSKÝM znamená být spíše asketickým, mít univerzální způsob myšlení, milovat přírodu, být ekologický. Duchem RUSKÝM člověkem tedy může být člověk jakékoli národnosti, víry anebo rasy. RUSKÝ Čech, RUSKÝ Slovák, RUSKÝ Němec, RUSKÝ muslim, RUSKÝ žid, RUSKÝ Američan, RUSKÝ Afričan atd. Zatím máme 77 nových „RUSKÝCH“ národností. **mhav**

Koordinační rada rusofilů na setkání v Bratislavě. S mikrofonem akademik Ing. Jozef Dolník, Josef Bogdan, Nikolaj Malinov, Fabris Sorlin, Waldemar Herdt.

Bývalá poslankyně Poslanecké sněmovny a místopředsedkyně NR SR Anna Belousova, a předseda Slovenského svazu protifašistických bojovníků Viliam Longbauer.

Pohled na část účastníků setkání rusofilů v Bratislavě.

Soubor „Partička“ vystoupil na setkání rusofilů v Bratislavě

Účastníci první Slovensko-české regionální konference Mezinárodního hnutí rusofilů přijala následující rezoluci

REZOLUCE

My, účastníci prvního společného regionálního summitu Mezinárodního hnutí rusofilů,

Deklarujíc svůj respekt ke stálosti slovanské a v jejím rámci k ruské historii, jazyku, kultuře a vědě, jsme přesvědčeni, že

být rusofilem znamená jako vlastenec své vlastní země, především bránit zájmy svého lidu, rozvíjet přátelské vztahy se slovanskými národy a zeměmi a potírat rusofobii a nenávisť mezi národy rusofilství to jsou především tradiční hodnoty a principy rodiny jako základního článku společnosti,

myšlenka svébytného silného vlastního státu, národní identity a vytváření multipolárního světa suverénních národů při respektování jiných,

vzhledem k tomu, že jsme proti globalizaci a unipolaritě, věříme, že bez aktivního a přátelského vzájemného dialogu slovanských národů a zemí s Ruskem se náš svět stává méněcenným a málo stabilním,

že vzájemná spolupráce nejenom posiluje národy, ale také posiluje přátelství, důvěru a porozumění mezi námi,

chceme přispívat k budování spravedlivého světa založeného na

vzájemném respektu a lásce k bližnímu, oceňování naší rozmanitosti, ochraně trvalých duchovních a morálních hodnot,

budeme stavět se proti rusofobii ve všech jejích projevech, napomáhat překonávání nepřátelství a nedůvěře v dnešním světě založeném na dezinformacích;

podporovat šíření ruské a slovanské kultury a vědy cestou organizování koncertů, výstav, soutěží, festivalů, kulatých stolů a vědeckých fór, vztyčování a ochrany památek ruským a slovanským spisovatelům, umělcům, vědcům,

udržování vojenských hrobů padlých hrdinů za osvobození;

podporovat v našich zemích šíření a studium ruského jazyka na našich školách a univerzitách a poskytování potřebných pomůcek a výukových materiálů;

pracovat na tom, aby více našich studentů mělo možnost získávat své vysokoškolské vzdělání na ruských vysokých školách;

přispívat k posilování „lidové diplomacie“ na obranu multipolárního, mírového a harmonického světa;

hájit tradiční národní hodnoty;

spolupracovat při koordinaci našich činností v duchu Manifestu MHR, šíření myšlenek MHR a jeho přítomnosti v našich zemích;

vzájemně podporovat činnost našich organizací a za tímto účelem

ustanovujeme Slovensko-českou sekci MHR, jako společný koordináční orgán složený ze zástupců všech zúčastněných mírových společností a to ve jmenovitě složení:

Jméno a příjmení:

Stát

Podpis

Generál, na kterého by rádi zapomněli

Jaké síly dnes ovládají Armády České republiky?

Dnes je tomu přesně 128 let, kdy se v obci Hroznatín na Horácku (dnešní Vysočina) do selkové rodiny Jana Svobody a jeho ženy Františky narodil syn Ludvík. Získal agronomické vzdělání a později byl odveden do rakousko-uherské armády. S armádou byl spojen téměř celý jeho život.

Po rozbití Československa nacisty a okupaci se Svoboda zapojil do organizování vojenské odbojové organizace Obrana národa na Kroměřížsku. Začátkem června

1939 přešel ilegálně do Polska. V Polsku, jako nejstarší a nejvyšší důstojník, velel vojenské skupině ve vojenském táboře v Krakově – Malých Bronowicích. Přes tento tábor procházely stovky emigrujících mladších důstojníků. Během tří měsíců bylo vypraveno do Francie 1200 letců. Po porážce Polska v září 1939 převedl Svoboda skupinu více než 700 důstojníků a vojáků do azylu do Sovětského svazu. Únik skupiny do Rumunska byl vyloučen, protože hrozilo, že by ji Rumuni předali

Němcům. Vojáci byli od veřejnosti izolováni v internačních táborech, v nichž vedli život podle předpisů československé armády. Tyto internační tábory nebyly ani zajatecké, ani pracovní, ani gulagy.

Na území SSSR nebylo v té době československé diplomatické zastoupení a podplukovník Svoboda vedl po dva roky (až do přepadení Sovětského svazu Německem) diplomatická jednání se sovětskými orgány, aby mohla být tato vojenská skupina udržena v celku, aby byla materiálně podporována a aby větší část důstojníků a poddůstojníků této skupiny mohla být přepravena do zemí, které bojovaly proti fašistům – tedy do Francie a po jejím pádu do Velké Británie a později na Blízký východ. Celkem bylo vypraveno za pomoci Sovětů 121 transportů se 662 muži, 12 ženami a 6 dětmi. V té době československé politické vedení v emigraci v čele s exilovým prezidentem Edvardem Benešem nebylo československými předmnichovskými spojenci – tedy právě Francií a Velkou Británií – ještě uznáváno. Do té doby neprohlásili mnichovskou dohodu a hranice Protektorátu Čechy a Morava za neplatné. Českoslovenští letci museli ve Francii až do jejího napadení Německem sloužit ve francouzské Cizinecké legii, jejich vojenské hodnosti však jim byly sníženy nebo neuznány.

Měsíc po napadení SSSR fašisty byla československými politickými představiteli 18. července 1941 podepsána dohoda se Sovětským svazem o obnově diplomatických styků a vzájemné spolupráci ve

válce proti nacistům. Dohoda umožňovala organizovat v Sovětském svazu samostatnou československou vojenskou jednotku. Ludvík Svoboda se významně podílel na přípravě této vojenské dohody a rovněž na sjednání podmínek pro spolupráci sovětských a československých zpravodajských služeb. Později spolu se skupinou 93 důstojníků a poddůstojníků, kterou během internace připravoval (tzv. Oranská skupina), zorganizoval z dobrovolníků, československých občanů, kteří se přihlásili ze všech konců SSSR, samostatný polní prapor, který se stal zárodkem 1. československého armádního sboru. Tento prapor však musel být organizačně zařazen do struktury Rudé armády. Do jednotky vstoupili nejen Češi, Slovinci, Rusíni z Podkarpatské Rusi, českoslovenští Židé i krajané žijící na území SSSR, ale i němečtí a maďarští antifašisté s československým občanstvím. Sbor byl dále organizován na základě příchodu dalších dobrovolníků, zejména volyňských Čechů. Po zapojení do bojů se vyznamenal v Karpatsko-dukelské operaci, největší horské operaci druhé světové války a největší operaci československé armády v její historii. Na východní frontě působili českoslovenští vojáci nejdéle ze všech jednotek československého zahraničního vojska bojujícího v druhé světové válce proti nacistům.

Po válce se Ludvík Svoboda od svého jmenování členem Košické vlády 4. dubna 1945 stal ministrem národní obrany až do odvolání 25. dubna 1950. Jeho hlavním

úkolem bylo vytvořit novou československou armádu. Armáda se budovala podle Košického vládního programu ze všech složek protinacistického domácího i zahraničního odboje. Armáda se poté podílela na obnově národního hospodářství, a kromě toho likvidovala skupiny banderovců, příslušníků tzv. Ukrajinské povstalecké armády, prchajících z jihovýchodního Polska na západ.

Na Ukrajině jsou dnes bohužel tito fašističtí zločinci adorováni dokonce přijímáním zákonů. Jsou bourány památníky rudoarmějců a nejen jich, a na jejich místo staví památníky těmto zlořádům. Ale stejně jako náš hrdina, který se postavil této nacistické bestii před téměř sto lety, tak i mnozí Ukrajinci se dnes spojili a bojují proti tomuto hnědému moru, třeba v jednotce nazvané jménem Bogdana Chmelnického.

V poslední době je velká snaha, hlavně nositelů pouze jedné pravdy, na tohoto významného člověka, vojáka, politika, později dokonce prezidenta, ale i spisovatele a kamaráda, zapomenout anebo, což je ještě horší, ho pošpinit. Rádoby novináři a redaktoři překrucují fakta z jeho života, aby dosáhli svých nízkých cílů. Při dnešní vzpomínkové akci v obci Hroznatíně chyběli zástupci Armády ČR. Stalo se tak zcela poprvé, od doby, kdy se tato pietní akce koná. Jaký signál nám tím chtěla ta síla, která momentálně ovládá to torzo československé armády, vyslat? Zastupuje právě ty, proti kterým náš hrdina bojoval?

MIROSLAV HAVLÍK

Pomník generála Ludvíka Svobody v Hroznatíně

EU se mění ve vojensko-politický blok

EU se z projektu ekonomické integrace mění ve vojensko-politický blok a její protiruské kroky ji uvrhnou do krize, uvedl náměstek ruského ministra zahraničí Alexandr Gruško v rozhovoru pro Komsomolskou pravdu.

„Evropská unie se před našima očima mění z projektu ekonomické integrace, jehož cílem je zabránit nové válce v Evropě, že vojensko-politický blok sloužící konfrontační politice Spojených států a NATO,“ prohlásil Gruško. Podle něj se EU změnila v nástroj americké strategie v Eurasii a ztrácí své postavení ve světové ekonomice.

„Konkurenceschopnost Evropské unie je vážně narušena. Existuje reálné riziko deindustrializace. V mnoha ohledech je to cena za umělé přerušování dlouholeté spolupráce s Ruskem,“ varoval vysoce postavený diplomat.

Gruško poukázal na skutečnost, že EU se poprvé po mnoha letech potýká s tak rozsáhlými problémy, jako jsou rostoucí ceny, klesající příjmy, nedostatek energie, rekordní inflace, rostoucí vnitropolitická nestabilita, problémy s migrací, rostoucí rizika růstu, příhraniční kriminalita, obchod s drogami a terorismus. „Situaci zhoršuje selhání byrokracie EU při zvládání krizí. Vnímání vnějšího světa jako „džungle“ a Evropy jako „rajské zahrady“ ze strany evropských lídrů jen potvrzuje míru neadekvátnosti jejich vnímání nové reality,“ zdůraznil diplomat. Všechny tyto okolnosti mají podle Gruška mimořádně negativní dopad na politickou subjektivitu a nezávislost EU při přijímání zásadních rozhodnutí. „V podstatě byly zničeny ambice na dosažení „strategické autonomie“ Evropy, které prosazovali Francouzi,“ uzavřel náměstek ministra zahraničí.

OSN rekordní většinou odsuzuje americké embargo

Valné shromáždění Organizace spojených národů 2. listopadu již po jednatřicáté v řadě vyzvalo Spojené státy, aby ukončily dlouholeté obchodní embargo vůči Kubě. Hlasování o rezoluci ve 193členném Valném shromáždění stanovilo rekord v podpoře ostrova svobody: nezávislou rezoluci podpořilo 187 zemí, USA a Izrael byly proti a Ukrajina se zdržela hlasování. Somálsko, Venezuela a Moldavsko nehlasovaly...

V roce 1989, po rozpadu sovětského bloku, zasáhla Kubu nejničivější hospodářská krize. Kubánský HDP se propadl o 34 %. Ukončení tradičních obchodních partnerství se socialistickými zeměmi způsobilo v letech 1989 – 1992 pokles celkové hodnoty kubánského vývozu o 61 % a dovozu o přibližně 72 %.

Průmyslová výroba a výstavba byly zmrazeny a sociálně-ekonomické projekty byly omezeny. Toto období je známé jako „zvláštní období“. Washington byl přesvědčen, že rozpad Sovětského svazu a následná hospodářská krize povedou k pádu režimu Fidela Castra. Kubánská vláda nicméně zahájila kampaň makroekonomických úprav a liberalizace, která do jistě

Palachovo náměstí - stávkující dne 27. listopadu.

Zdroj Deník N

míry zajistila hospodářské oživení.

Od září 2021, kdy se malé podniky staly legálními, bylo na Kubě otevřeno více než 8 000 společností. Zástupce USA při OSN Paul Folmsbee po hlasování na Valném shromáždění OSN uvedl: „Spojené státy podporují sankce, které jsou jedním z nástrojů našeho širšího úsilí spolupracovat s Kubou na podpoře demokracie a dodržování lidských práv a základních svobod“.

Typické gringo pokrytectví a politická demence. Není tedy od

věci znovu připomenout, že vláda USA uvalila na Kubu vražedné, nezákonné 60leté embargo s cílem „vyhladovět ji po penězích a snížit reálné mzdy, způsobit hlad, zoufalství a svrhnout vládu (Castru). Spojené státy se staví proti této rezoluci,“ prohlásil Folmsbee a obrátil se na Valné shromáždění, aby vyzvalo kubánskou vládu k dodržování jejích závazků v oblasti lidských práv a k naslouchání kubánského lidu a jeho snahám o určení vlastní budoucnosti. Jeho projev doprovázelo bučení většiny Valného shromáždění.

rbc.ru

Důstojná pocta hrdinům...

(Dokončení ze s. 3)

V hlavním projevu předseda ÚV ČSBS Jaroslav Vodička řekl, že 17. listopad 1939 je spojen s nezištným hrdinstvím a vlastenectvím 1200 vysokoškolských studentů v období německé okupace Československa. Výkvět českého národa byl prakticky zajat nacisty a devět představitelů studentských spolků bylo popraveno. České vysoké školy zavřeny. Zde, v ruzyňských kasárnách, němečtí okupanti popravili: Jan Černý, Josef Adamec, Bedřich Koula, Josef Matoušek, Václav Šafránek, Jan Weinert, František Skorkovský, Marek Frauwirth a Jaroslav Klíma. Ostatní studenti byli převezeni do koncentračního tábora Sachsenhausen, z nichž se 35 už domů nevrátilo. Postupně byli studenti propouštěni. Den 17. listopadu jako Mezinárodní den studentstva byl vyhlášen 16. listopadu 1941 v Londýně za účasti představitelů studentů z 26 zemí. Iniciátorem

byl ústřední Svaz československého studentstva, který po jeho zániku v okupované Praze, byl obnoven v roce 1940 čs. studenty, sloužícími v československých vojenských jednotkách ve Velké Británii.

Jak dále uvedl Vodička, od roku 1942 se 17. listopad jako Mezinárodní den studentstva začal slavit a připomínat po celém světě. Jedním z takových významných milníků boje za demokracii a svobodu se stala vzpoura studentů Athénské polytechniky 17. listopadu 1973 proti vojenské juntě. V roce 1990 se však výbor Mezinárodní den studentstva začal z českých kalendářů postupně mizet, až byl odstraněn úplně do varianty Den boje za svobodu a demokracii. Proto když se k iniciativě ČSBS připojila také Nadace Nadání Josefa a Marie Hlávkových pod vedením profesora doktora Pavlíčka, některé studentské spolky a zejména poslankyně Parlamentu ČR

Diry po kulkách ve zdi po výstřelu německých popravčích vojáků.

FOTO – Miroslav Havlík

doktorka Helena Válková, se podařilo za přispění většiny poslanců sněmovny napodruhé dosáhnout toho, že novelu zákona o státních svátcích byl výraz o studentech ze dne 17. listopadu 1939 opětovně

navrácen do kalendářů České republiky. Vodička tím podtrhl, že zápas o demokracii, svobodu a nezávislost nesmí být nikdy zastaven. Nic není na věky dáno. A náš národ si stále hájí tyto hodnoty

proti lhostejnosti a překrucování dějin. ČSBS se snaží nedovolit přemalování dějin. K tomu přispívá svým vlasteneckým přínosem. Končím slovy Julia Fučíka: „Lidé, bděte!“ (mh, jel)

Doněck – Avdějevka

Také česká média se nám občas zmíní o bojích v „zákopové“ válce v blízkosti Doněcka. Jde o čtyřicetitisícové městečko Avdějevka – Avdiivka, jež se nachází necelých dvacet kilometrů od Doněcka. Jde o ukrajinský výběžek do rusko-ukrajinského osídlení Maloruska, jak se také tento region nazývá a nazýval i v minulosti. V období do kyjevského Majdanu byl oblastí pod správou sídlící v Doněcku. Dnes zde, v Avdějevce, zůstalo žít sotva tisícovka lidí. Při tom do roku 2014 to bylo vzkvétající městečko, jímž vedla hlavní železnice z Doněcka do Luhanska a bylo dokonce spojeno s Doněckem tramvajovou tratí.

Založil ho kníže Potěmkin, za Kateřiny Veliké jeden z nejmocnějších mužů Ruska. Jeho obyvateli do Majdanu byli většinou Ukrajinci, ale nejméně třetina z jeho obyvatel byli etničtí Rusové.

Ale aby bylo jasno, nejméně osmdesát procent občanů města mluvilo i doma rusky. Ono to bylo a vlastně je dodnes trochu s tou národností podivné. Národnost si totiž vlastně každý vybral, být třeba před lety, tedy otec, děda, praděda. Nebylo třeba moc přemýšlet, o nic totiž nešlo. Všechno bylo Rusko a stejně se tady mluvilo rusky. Byl podstatný rozdíl mezi Maloruskem a Haličí či Volyní. Nikdo nezvedal zbraň proti jiné národnosti, tak jako to udělali stoupenci ukrajinského nacionalismu proti Polákům, Židům, Rusům. Tady byli všichni "jedna rodina". Proto také většinově volili – to jsem se ovšem přesunul až do dvacátého druhého tisíciletí – „stranu regionů“, jejímž vůdcem byl Viktor Janukovyč.

Majdan vše změnil. Kyjevský puč pod záštitou Unie a NATO zničil jednotu. Útok na ruský jazyk vyvolal odpor ruskojazyčného

Krymu, Doněcka, Luhanska a obcí na východě, ale i jinde po celé Ukrajině. Většinou se ho zbraněmi a násilím podařilo nacionalistům zvládnout. Svou roli hrály také americké peníze, jak otevřeně řekla náměstkyně amerického ministra zahraničí Nulandová. Krym se po referendu osamostatnil. Doněck a Luhansk vypověděly poslušnost. Jeho málo ozbrojené jednotky domobrany obsadily Avdějevku. Brzy však ukrajinská daleko lépe ozbrojená armáda vedená nacionalistickými důstojníky a vyzbrojená ze západních arsenálů znovu nad městečkem získala kontrolu. Bylo to pro „separatisty“ nebezpečné, protože Doněck byl na dostřel, čehož také nacionalisté využívali. Minské dohody, přijaté k uklidnění situace, nebyly úmyslně dodržovány (viz přiznání paní Merkelové a civilisté v milionovém městě umírali po zásazích ukrajinských děl. Mezi nimi i děti.

Boj o Avdijevku zintenzívněl po dobytí Bachmutu ruskou armádou v této tzv. omezené vojenské operaci. Podle informací z listopadu a prosince minulého roku ruské vojenské síly dobyly jedno z hlavních opěrných bodů ukrajinské armády a to největší koksovnu nejen na Ukrajině a závody kolem ní, kde byl hlavní opěrný bod ukrajinské armády, a dál pokračuje ofenzíva s cílem vytlačit Ukrajince z města. Válka je válka. Avdijevka je zničená. Z kvetoucího místa je ruina. Mnoho mužů zde již zahynulo a odvažují se říci, že ještě zahyne. Druhý „mlýnek na maso“, jak bojiště nazývají poté, co z Bachmutu byli Ukrajinci po velkých ztrátách vytlačeni, je na pokraji bachmutského vývoje. A Doněck?

Nepřilíší vzdálený Doněck vznikl přibližně ve stejné době, i když ještě jako dvě samostatné vsi. Později jako souhrn obcí, které vznikaly pod novými těžními věžemi. Uhlí se tady začalo těžit počátkem 19. století a postupně se zdejší prostor stával stále více se zvětšujícím celkem. Prostě tak, jak vznikaly nové doly, rostla i nová zástavba. Počátkem století v ní, ale to už mněla svůj jednotící název, žilo na padesát tisíc obyvatel. Stále však rostla. Postupně se stala dokonce milionovým městem a metropolí východu Ukrajiny. Název Doněck není původní. První společný název byl Olexandrivka. Ten po revoluci ovšem nevyhovoval. A tak se dostalo na britského průmyslníka Hughese. Ruský přepis jeho jména se dostal do názvu dále se rozvíjejícího města – Juzovka. Před revolucí mělo město kolem padesáti tisíc obyvatel. V roce 1924 dostalo nový název: Stalino. Za válka znovu mu nacisté a ukrajinští nacionalisté vrátili předrevoluční jméno, aby po ní se opět název změnil na Stalino. Po XX. sjezdu však bylo nutné ho opět přeměnit. A tak vznikla odvozenina z řeky Severní Doněck – Doněck.

Také zdejší kraj dostával kdysi svůj jednotný název – Novorusko. Musel být zrušen až zcela oficiálně dekretem ukrajinské pomajdanovské vlády. Z oficiálního textu, jenž si lze přečíst na internetu, se můžeme dozvědět, že k odtržení od Ukrajiny došlo „po uměle vytvořeném povstání proruských separatistů proti nové ukrajinské vládě“. Paměť je ošidná. Po čase zkresluje události a je náchylná převzít oficiální tvrzení. Ta zmíněná vláda byla však vláda pučistů, kteří svrhli tu zákonnou a všemi volici zvoleného prezidenta, parlament byl vybrán pod nátlakem a jako jedno ze svých prvních počínů neváhal navrhout zrušení ruštiny jakožto jedné z oficiálních řečí, ač většina na východě a dokonce nejen na východě Ukrajiny bez ohledu na národnost se dorozumívala rusky a začal svůj záměr provádět. Postupně likvidoval rusky psané noviny, rusky mluvící média a dokonce pravoslavnou církev a nahradili ji popy, kteří z Haličska a Volyně přišli sem s banderovci anebo postbanderovci. Bylo třeba něco vyvolávat uměle? Boj o Avdijevku stále trvá. Umírají civilisté a vojáci. Na obou stranách. Propaganda nás informuje podle oficiálních muštrů. Všechno je jako vždy jinak. Jen jedno by mělo platit – dokud nebude mír na východě, do té doby náš život i v Česku bude stále složitější. Jsme totiž jedním z hlavních dodavatelů zbraní a střeliva a toho, co v Kyjevě právě potřebují, pro další vraždění, při tom musíme vědět, že válka, která je dnes na východě Evropy se nedá vyhrát.

Taková byla zkušenost od dob Suvorova, Kutuzova, Žukova či Vatutina, který osvobodil Kyjev. Lepší je sednout za jednací stůl a vyjednat mír, který bude mírem pro všechny. A ti, co nevěří, ať si vezmou do ruky Tolstého Vojnu a mír začnou, pokud ovšem umějí přemýšlet, ji slovo za slovem čist a poučit se z ní.

JAROSLAV KOJZAR

Poláci slavili Den nezávislosti

Pochodu v den výročí vzniku polské meziválečné druhé republiky se loni 12. listopadu ve Varšavě zúčastnilo na 200 tisíc lidí. V průvodu s mořem červenobílých polských vlajek spolu poprvé šli všichni představitelé včetně prezidenta Andreje Dudy a premiéra Mateusza Morawieckého a přívrženci radikální pravice. S nimi kráčel i šéf vládní strany Právo a spravedlnost (PiS) Jaroslav Kaczyński.

Skupina nesla velkou vlajku s nápisem „Pro Tebe, Polsko!“ Kousek za nimi šli národovci, mnozí z nich házeli petardy, světlice a dýmovnice. Kromě národních vlajek bylo možné spatřit i zelené vlajky ultrapravicové polské Falang, rovněž zelené vlajky Lidové strany Naše Slovensko (LSNS) Mariana Kotleby spolu se slovenskými národními vlajkami a několik praporů italského hnutí Forza Nuova (Nová síla), jehož šéf Roberto Fiore o sobě hovoří jako o fašistovi.

Opozice se k pochodu nepřipojila. Oslav ve Varšavě – nikoliv však pochodu, se zúčastnil i předseda Evropské rady Donald Tusk. Do ulic vyrazili i antifašisté, občanští aktivisté a zelení.

Gratulaci ke stoletému výročí nezávislého Polska napsal na svém twitterovém účtu i bývalý prezident USA Donald Trump.

Polsko získalo nezávislost po dlouhých 123 letech – 11. listopadu 1918. Je nyní velice nešťastné, že slovanské Polsko pomíjí bratrskou sounáležitost s myšlenkou hlubší mírové spolupráce a solidarity se všemi slovanskými státy a jeho vládci slouží válečnické politice USA a Evropské unie!

(iDnes.cz, čtk, jel)

Lidé slaví Den nezávislosti v centru Varšavy.

Zdroj: Echo 24

Stranu 7 připravili a redigovali Jan Jelínek a Miroslav Havlík

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Vzpomínka číslo 2

V pohraničí žil a působil můj otec jako četnický strážmistr od roku 1920. Nejdříve to bylo na Těšínsku, později – od roku 1934 – na severní Moravě, v Městečku Trnávka na Moravskotřebsku, kde sloužil jako velitel četnické stanice, v roce 1938 také jako velitel jednotky Stráže obrany státu. To

byla formace složená z aktivních četníků, policistů a vojáků, kteří měli zastavit německý útok do okamžiku, než se zmobilizuje armáda. Stáli v pohraničních lesích od května 1938.

Situace se u nás radikalizovala od začátku roku 1938, protože v místě žil poslanec Henleinovy strany Hodina. Na četnickou stani-

ci docházely zprávy o ozbrojování Němců pašovanými zbraněmi, byl přiveden třináctiletý kluk s půlmetrovou dýkou, četnickou stanicí přepadlo 50 ozbrojených ordnerů pod záminkou, že jdou „přebírat pořádek“, a to ještě dříve, než byla podepsána Mnichovská dohoda. Také v nedaleké Moravské Chrastavě byla četnická stanice přepadena ordnery.

Utíkali jsme dvakrát. Protože Městečko Trnávka nebylo uvedeno v okupovaném pásmu a žilo zde pouze 19 % Němců, vrátili

jsme se tam. Po intervenci poslanca Hodiny v Berlíně, že „jeho celoživotní dílo je v troskách, má-li zůstat v Čechách“, byli jsme v listopadu přece jen zabráněni, a tak vyhnaní podruhé.

Otec byl někde ve službě, já s maminkou jsme utíkaly v noci. Přijel pro nás otcův kolega ze soudního okrsku se třemi žebříňáky, na něž se vše, co se dalo, prostě vysypalo. Utekly jsme pouze těsně za hranice v naději, že nejde o definitivní řešení. Získaly jsme velice provizorní přístřeší. Otec s cel-

níky odešel jiným směrem – mohli jsme se pak navštěvovat jednou za čas po několikahodinové cestě lesem; komunikace byly okupací přerušeny.

Všichni jsme museli optovat pro Říši, protože i ryze česká obec, kam jsme měli po otci domovskou příslušnost, byla na Bruntálsku a byla Němci zabráněna; tím jsme automaticky nabývali říšské občanství, o něž jsme pochopitelně nestáli.

PHDR. ZDENA NĚMCOVÁ, TEHDY MĚSTEČKO TRNÁVKA

Česká dívka ještě neví, že za několik hodin bude muset rodný domek s rodiči opustit. Území bude vojensky roztrženo ve dvě a podhaltravská část připojena k Říši. Chodsko prožije černý týden, děje se utrpení hrůznější než za doby Lomikarů.

Z deníku Josepha Goebbelse

Z deníku Josepha Goebbelse. 3. 6. 1938: Vůdce se ostře pouští do Čecháry. Zde musíme vždy nanovo štvát a strojit puč. Nedat pokoj. 18. 7. 1938: Čechárna opět přijímá vojenská opatření na sudetoněmeckém území... Německý tisk vystupuje mocně proti Praze. Lord Rothermere píše velmi ostrý článek proti Československu. 27. 7. 1938: Dole postávají tisíce sudetských Němců a vyvolávají vůdce. Je velmi dojatý. Vůdce mi říká, že tuto otázku vyřeší velmi brzy... Londýn působí na Prahu. Ale Praha zůstává díkybohu nekompromisní. 30. 7. 1938: Nenávist mezi Němci a Čechy je nepřekonatelná. Těžký problém, co později s Čechy udělat... Frank dělá mimořádně dobrý dojem. Pohoto-

vý, jistý, fanatický. Henlein je poněkud dobrácký. 1. 8. 1938: Účtujeme ne s nepřátelskou vládou, nýbrž s nepřátelským národem. 19. 8. 1938: Henlein byl u Runcimana... Musí být teď jenom zdrženlivý a mazaný. 22. 8. 1938: Nesmíme tyto národy, především Čechy a jinou sebranku, hýčkat, spíše je jednou vytlačíme. My nechceme národy, my chceme jejich území. 24. 9. 1938: V Praze to přijímají se znepokojením. Věří, že hrozí bezprostřední vpád. Beneš nařizuje všeobecnou mobilizaci... Tím jsme z obliga. Češi mají slovo – poslední slovo před dramatickým koncem. Praha žije v dokonalé iluzi. Věří ve francouzskou, ruskou, a dokonce anglickou pomoc. Ubozí idioti!

Joseph Goebbels

Foto – archiv

0 Liechtensteinech a dekretech nelze stále dezinformovat

Již několikrát jsem uváděl historické údaje vztahující se k rodu Liechtensteinů v době I. ČSR i protektorátu. Zdá se, že určitá média jako Forum 24.cz (Jana Hovorková, 21. 9. 23) opakují zásadní nepravdy o pozici tohoto rodu v ČSR a k dekretům prezidenta republiky a Národního shromáždění, nesprávně zvané „Benešovy“. Prezident Beneš nebyl jediným signatářem dekretů vydaných od roku 1940 v Londýně až po rok 1946. Byl jím například Msgre. Šrámek, předseda londýnské vlády ČSR. Dekrety ratihabovalo Národní shromáždění z důvodů válečného stavu s Německem a Maďarskem – proto se dekrety týkaly nejen Němců, ale i Maďarů, a potažmo Slováků hlinkovců, gardistů, českých gardistů (Svatoplukovy gardy), českých zrádců a českých kolaborantů. Dekrety a potrestání viníků proti ČS zhodnotil v projevu ministr spravedlnosti ČSR Prokop Drtina. (Publikováno v tomto listu.)

Již z tohoto výčtu je nesmysl opakovat mantru o „rasovém principu dekretů“ jak to činí Jana Hovorková ve Foru 24. Ústavní soud, přes určité své stíny v jednotlivostech, je stále úctyhodnou institucí a státoprávní autoritou naší země, a není možno jej dehonestovat mantrami o jakémisi příklonu „k rasovému principu dekretů“. V tomto případě je nutno Ústavní soud bránit proti této záměrné dezinformaci, hraničící s pomluvou. Je nutno podotknout – dekrety v žádném případě nebyly etnickou čistkou, jak to hlásají různí pánové Hermanové a další, protože posuzovaly provinění proti ČSR z hlediska nikoli etnického, nýbrž

z hlediska vztahu osob k III. říši. Tři typy komisí prověřovaly osoby podezřelé z provinění vůči ČSR: Trestně nalézací komise, podle dekr. 16, bezpečnostní komise podle dekr. 5, 12, ústavního dekretu 33, a dekretů 100 a 108, a očištění komise podle předpisů o národní cti. Komise měly pracovat až do května 1947. Proto osvobodily po prověření komisemi cca 220 tisíc československých Němců, nesprávně nazývaných sudetskými. Tento historický fakt nepřítel ČSR včetně současných médií neustále zamlouvá a tím dezinformuje.

Je třeba neustále připomínat pozici ČSR k prohabsburské šlechtě, neboť tam jsou historické kořeny jejího nepřátelství k republice. Tato pozice je vyjádřena již v základní listině republiky – Washingtonské deklaraci. Majetky prohabsburské šlechty dle I. pozemkové reformy měly být omezeny a vyvlastněný majetek přesahující danou hranici (250 ha) měl být rozdělen ve prospěch drobných a středních rolníků, což podpořila i tehdejší agrární strana! Sem spadaly sankce I. ČSR i proti liechtensteinskému majetku – tak například na Moravě proti jejich pozemkovému panství, jehož lesy byly předány nově vzniklé lesnické vysoké škole a vznikl tak Masarykův les. Dnes tyto pozemky patří Mendelově univerzitě v Brně. V těchto sankcích mimo jiné lze spatřovat potomní absenci diplomatických styků Liechtensteinska s ČSR, které trvalo celá desetiletí. Zde se činil pokus o nápravu pobělohorské pozice prohabsburské šlechty, neboť pobělohorská šlechta po vyhnaní české šlechty konfiskovala

jejich majetky a v čele konfiskací stáli právě Dietrichsteinové a Liechtensteinové. Toto vše ovšem nezveřejňují ani pracovní komise historiků v kauze Liechtensteinů versus ČR, což je hrubý nedostatek, protože naše veřejnost je pak matena absencí těchto historických reálií.

Než k Liechtensteinům samým. Již jsme zmínili, že Karel z Liechtensteinu byl vrchním komisařem pobělohorských konfiskací. I proto byl rod, který se obohatil konfiskáty, zahrnut jako prohabsburská šlechta nepřátelská českému národu do sankcí I. ČSR. A jaká byla pozice rodových příslušníků za protektorátu k III. reichu, o tom svědčí podpisy Hanse prince Liechtensteina u válečného zločince Konstantina von Neuratha 26. V. 1940 a Leopolda hraběte Podstatzky-Liechtensteina 1. IV. 1940, což jsou projevy osobnostní vůle styku se zástupcem Hitlera v protektorátě! (Josef Benda, Restituce majetku bývalých šlechtických rodů po roce 1989, Tuláček Praha 2013, přílohy X.4 Návštěvní kniha říšského protektora Konstantina von Neuratha – vybrané části) Opět Zamlčeno našimi „seriózními médii“!

Nález Návštěvní knihy Konstantina von Neuratha, uloupené ve Štěchovicích roku 1946 americkým vojenským komandem, - knihy, jež měla být součástí našich fondů v procesech proti kolaboranti šlechtě – učinil docent Benda v USA v knihovně Kongresu. Kniha je nyní v Německu s odvoláním na souzeného válečného zločince Neuratha Norimberským soudem a strany restitučních sporů v ČR si musejí žádat a platit Bun-

desarchiv, ačkoli kniha by měla být součástí fondů Národního archivu v Praze – taková je ostudná situace materiálního důkazu o protektorátní šlechtě a reichsprotektoru Neurathovi! Díky této hanbě byla veřejnosti utajena pozice celé řady šlechtických rodů dolézajících k říšskému protektoru Neurathovi v kolaborační pozici.

Lze též odkázat na pozici Liechtensteinů k samotnému Hitlerovi, kdy 2. – 3. března 1939 vykonal kníže Franz Josef II. Liechtenstein „zdvouřlostní návštěvu v Berlíně“ a setkal se s říšskými ministry a samotným Hitlerem. (Wikipedie: „Lichtenštejnsko bylo neutrální zemí za obou světových válek“.) Bylo-li Liechtensteinsko neutrální zemí, nelze připustit důvod návštěvy panovníka v zemi nacistického agresora. Žádný jiný představitel neutrální země nenavštívil v té době Hitlera a III. Reich...

Konečně výklad o neutralitě Liechtensteinska v době II. světové války lze kontroverzně rozporovat. Lze totiž poukázat na divizi ruských zběhů organizovanou wehrmachtem v zimě let 1942 – 1943, nasazenou na frontě 4. dubna

1944. Koncem dubna 1945 se velitel divize gen. Boris Alexejevič Holmston-Smyslovskij rozhodl hledat azyl v Liechtensteinsku, a knížectví mu jej poskytlo! Část příslušníků s velitelem emigrovala do jižní Ameriky, část vyreklaovali důstojníci Rudé armády do zajetí v SSSR.

Tudíž Liechtenstejnsko v dubnu proti své neutralitě poskytlo azyl jedné z bojujících stran, tj. spojenců nacistické III. říše. (Auský St. Dobrovolníci a druhá světová válka, Petrklíč 2007, str. 217 ad.). Sluší podotknout, že i válčící strany Spojenců toto knížectví vytýkaly... Ze všech těchto příkladů vyplývá naprostý opak tvrzení Fora 24, respektive jeho autorů, o jakési neutralitě a čistotě rodu Liechtensteinu od styku a vstřícnosti k nacistické říši. To vše je součástí dezinformační kampaně Fora 24 k nárokům Liechtensteinů na majetky v Česku, které jsou dle autora této stati neoprávněné – a Ústavní soud rozhodl v souladu nejen s dekreti, ale i s obvyčejnou lidskou spravedlností a morálkou.

JÍŘÍ JAROŠ NICKELLI, ČSPB Moravská Třebová

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 282/2024, cena 10 Kč.
Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.
Vydavatel: Slovanský výbor ČR.
Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, DrSc.
Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.
Distribuci vede Alena Grospičková.
Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,
internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).
Adresa e-mail: slovanyvyborcr@volny.cz.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvků. Uzávěrka čísla dne xx. 12. 2023.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.